

Biografie Harrie Lavreysen¹

Jeugd

Lavreysen was als junior een verdienstelijk BMX'er. Hij kroonde zich driemaal tot Nederlands kampioen en werd bovendien ook drie keer Europees kampioen. Er werd hem zodoende een succesvolle toekomst toegeschreven. De BMX-sport staat echter bekend om zijn vele én zware valpartijen. Het noodlot sloeg ook bij Lavreysen toe. Na al vele schouderblessures te hebben gehad, zorgde een nieuwe blessure ervoor dat zijn behandelende doktoren hem afraadden verder te gaan met deze sport.

Een vergelijkbaar scenario was olympisch keirin kampioene Elis Ligtlee ook overkomen. Zij besloot toen de overstap te maken naar het baanwielrennen. Dit zelfde deed Lavreysen. Doordat de BMX'ers en de baanwielrenners zo nu en dan samen trainden op Papendal, was hij bij diverse trainers al opgevallen en deze konden hem na het slechte nieuws overtuigen te kiezen voor een overstap naar de baan.

2016

Lavreysen maakte zijn internationale debuut tijdens het Europese kampioenschappen baanwielrennen 2016 in Saint-Quentin-en-Yvelines, Frankrijk. Door de afwezigheid van de grote Nederlandse toppers die net terugkeerden van de Olympische Zomerspelen, mocht Lavreysen starten op de sprint en de teamsprint (met Carlo Cesar en Roy van den Berg). In beide evenementen overleefde Lavreysen de kwalificatieronde net niet. In de sprint werd hij negentiende en in de teamsprint negende.

Later dat jaar werd Lavreysen tijdens het Nederlands kampioenschap in Apeldoorn, Nederland tweede op de sprint achter Jeffrey Hoogland en derde op de keirin achter dezelfde Hoogland en Hugo Haak.

2017

Lavreysen mocht in 2017 zijn opwachting maken tijdens het wereldkampioenschappen baanwielrennen 2017 in Hongkong. In de kwalificatieronde van de teamsprint kwam Lavreysen niet in actie; Theo Bos, Nils van 't Hoenderdaal en Jeffrey Hoogland reden in deze ronde de zesde tijd. In de daarop volgende eerste ronde wonnen Van 't Hoenderdaal, Lavreysen en Matthijs Büchli van het Verenigd Koninkrijk en plaatste zich tevens met de tweede tijd voor de finale. In de finale verloren Hoogland, Lavreysen en Büchli van Nieuw-Zeeland, nadat Lavreysens voet bij de start tot twee keer toe uit het pedaal vloog. Hierdoor keken ze meteen tegen een grote achterstand aan die ze niet meer konden goedmaken, waardoor ze genoeg moesten nemen met zilver.

Tijdens de sprint op datzelfde toernooi verraste hij vriend en vijand door in de kwalificatieronde de zesde tijd neer te zetten. De daaropvolgende ronden tot aan de finale won hij daarna met relatief veel gemak. De finale verloor hij daarna echter van de Rus Denis Dmitrijev. Zodoende keerde hij met zijn tweede zilveren medaille huiswaarts.

In het najaar van datzelfde jaar kwam Lavreysen ook nog uit op het Europese kampioenschappen baanwielrennen in Berlijn, Duitsland. Hier pakte hij samen met Büchli en Hoogland brons op de teamsprint. Op de sprint reikte Lavreysen tot de kwartfinale, maar hierin kwam hij niet meer in actie, omdat de schouderblessure die hij een ronde eerder had opgelopen na een valpartij met de Litouwer Svajunas Jonauskas hem te veel parten speelde. Op de keirin haalde Lavreysen de dag erop de halve finale, maar ook hier slaagde hij er niet in om de finale te halen. Hij wist de troostfinale daarna wel te winnen en eindigde daardoor als zevende, net voor zijn landgenoot Matthijs Büchli.

Tijdens de eerste wereldbekerwedstrijd in het Poolse Pruszków won Lavreysen met Jeffrey Hoogland en Nils van 't Hoenderdaal goud op de teamsprint. Tijdens de finale reden ze een tijd van 42,906 en hiermee verbeterden ze het Nederlandse record van 42,995 uit 2013.

2018

Op de Wereldkampioenschappen baanwielrennen 2018 in Apeldoorn maakte Lavreysen deel uit van de Nederlandse ploeg die de wereldtitel behaalde op de teamsprint. Hij reed de finale samen met Nils van 't Hoenderdaal en Jeffrey Hoogland. In de finale versloegen zij de Britse ploeg, waar onder andere Jason Kenny deel van uitmaakte. Het was de eerste keer in de geschiedenis dat de Nederlandse ploeg de regenboogtrui won. Later dat jaar wonnen zij ook goud op het EK in Glasgow. Aan het eind van het jaar werden de

¹ https://nl.wikipedia.org/wiki/Harrie_Lavreysen

teamsprinters Van den Berg, Büchli, Van 't Hoenderdaal, Hoogland en Lavreysen gekozen tot Sportploeg van het jaar.

2019

De Nederlandse teamsprinters prolongeerden op de Wereldkampioenschappen baanwielrennen 2019 in Pruszków hun wereldtitel. In de finale klopten zij de Franse sprinters.

Op 3 maart haalde Lavreysen het grootste individuele succes uit zijn loopbaan door wereldkampioen sprint te worden. Tijdens het toernooi versloeg hij achtereenvolgens Sam Webster, Nathan Hart en Mateusz Rudyk. In de finale kwam hij uit tegen zijn land-, ploeg- en kamergenoot Jeffrey Hoogland. Het was de eerste keer dat twee Nederlanders de finale van een WK sprint haalden sinds 1957, toen Jan Derksen Arie van Vliet versloeg. Lavreysen klopte Hoogland overtuigend, hij won in twee heats, en werd zo de eerste Nederlandse wereldkampioen sprint sinds Theo Bos in 2007.

2020

Ook in 2020 wisten de teamsprinters de wereldtitel te behalen, ditmaal met overmacht. Op het WK in Berlijn reden Lavreysen, Van den Berg, Hoogland en Büchli tweemaal een wereldrecord. In de finale waren zij ruim een seconde sneller dan regerend olympisch kampioen Groot-Brittannië. Een dag later won Lavreysen de gouden medaille op de keirin, na een bijna twee rondes durende sprint. En op 1 maart maakte hij de hattrick compleet: in de finale van de WK sprint klopte hij opnieuw Jeffrey Hoogland. Daarmee won hij zijn zesde wereldtitel, en werd hij de meest succesvolle Nederlandse baanwielrenner op Wereldkampioenschappen aller tijden; Piet Moeskops, Gaby Minneboo en Theo Bos wonnen vijf wereldtitels. Bovendien was hij de eerste baanwielrenner in de geschiedenis die op een WK driemaal goud won. In de maanden hierna heeft hij meer tijd besteed aan zijn bachelorstudie bedrijfskunde aan de Open Universiteit. Dit was vanwege de sluiting van trainingslocaties en het uitstellen van de Olympische Zomerspelen 2020 vanwege de wereldwijde uitbraak van COVID-19.

2021

In 2021 won Lavreysen samen met Jeffrey Hoogland, Roy van den Berg en Matthijs Büchli de teamsprint op de Olympische Spelen in Tokyo. In de kwalificatieronde reden ze met een tijd van 42,134 een nieuw Olympisch record. In de finale wisten ze deze tijd te verbeteren tot een tijd van 41,369 en versloegen zij de ploeg van Groot-Brittannië met overmacht. Enkele dagen later pakte hij zijn tweede olympische titel, op het onderdeel sprint, door in de finale in de beslissende heat af te rekenen met landgenoot Jeffrey Hoogland. Daarmee was hij de eerste Nederlander die goud won op het koningsnummer sinds Jacques van Egmond in 1932. Als eerbetoon doopte Van Egmonds zoon Paul het café dat hij van zijn vader overnam voor één dag om in 'Café Lavreysen'. Op de slotdag van de Spelen eindigde hij op de keirin op de derde plaats, na Jason Kenny en Azizulhasni Awang. Bij zijn terugkomst in Nederland werden hij en alle andere Nederlandse goudenmedaillewinnaars in Sportcampus Zuiderpark benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Erelijst (excl. medailles olympische spelen 2020)¹

Wereldbekermedailles

Keirin

- 🥇 Milton, Canada: 2017/2018
- 🥇 Minsk, Wit-Rusland: 2019/2020

Sprint

- 🥇 Manchester, Groot-Brittannië: 2017/2018
- 🥇 Londen, Groot-Brittannië: 2018/2019
- 🥇 Minsk, Wit-Rusland: 2019/2020
- 🥇 Glasgow, Groot-Brittannië: 2019/2020
- 🥇 Hongkong: 2019/2020
- 🥈 Saint-Quentin-en-Yvelines, Frankrijk: 2018/2019
- 🥈 Milton, Canada: 2018/2019

Teamsprint

- 🥇 Pruszków, Polen: 2017/2018
- 🥇 Milton, Canada 2018/2019
- 🥇 Berlijn, Rusland: 2018/2019
- 🥇 Londen, Groot-Brittannië: 2018/2019
- 🥇 Minsk, Wit-Rusland: 2019/2020
- 🥇 Glasgow, Groot-Brittannië: 2019/2020
- 🥇 Hongkong: 2019/2020
- 🥈 Manchester, Groot-Brittannië: 2017/2018